

A furfangos székely menyecske

*H*ol volt, hol nem volt, hetedhét országon túl, még az Óperenciás-tengeren is túl, volt egyszer

egy szegény ember s annak egy felesége. Hát az az asszony sohase azt csinálta, amit kellett volna. Ha az ura mondott neki valamit, hogy így csinálj, kedves feleségem, azért se úgy csinált. Ha azt mondta neki, kedves feleségem, azt nem kell csinálni, azért, is megcsinálta. Volt baja vele elég a szegény embernek. - Hallod-e, feleség, meghívtak lakodalomba, el kéne, menjünk! - mondta egyszer a szegény ember. - Én bizony nem megyek! Azt mondja erre az ura neki: - Hallod-e, nem hívtak lakodalomba! - Azért is elmegyünk! Hát így éltek, mint két kutya a kert közt. Egyszer az ember elment szántani, s azt mondja a feleségének: - Hallod-e, feleségem, nekem délre pontosan ott legyen az ebéd, mert nehéz munkát végzek, elfáradok! De azért se volt ott. Gondolta magában az asszony, mondj bolond, mondj, azért se viszem neked az ebédet pontosan. Gondolta magában az ember, na, megállj, mert fordítva mondom: - Hallod-e, feleségem, nekem ki ne hozd a délebédet harangszóra, ráérsz délután is. Nehogy valami jót hozzál, jó lesz egy kicsi bableves is! Az asszony azért is tyúkot vágott, fánkot sütött, s pontosan délre, mikor harangoztak, kivitte az urának a mezőre. Jól van, ez is eltelt. Egyszer az ember mit gondolt, mit nem, már megunta a feleségét, gondolta magában, csinál egy gödröt a föld végére. Ásott is egy jó mély gödröt, s mikor az asszony kihozta az ebédet, azt mondja neki: - Hallod-e, feleségem, nehogy odamenj a gödör széléhez! De az asszony azért is odament. Mikor már jól a szélén volt, azt mondja az ember neki: - Ügyelj, édes feleségem, nehogy beleessél! Az asszony azért is beleesett. - Na, ha beleestél, ülj is ott – legyintett az ember. Otthagyta, összeszedte a lovat, az ekét, s hazament. Az asszony ott a gödörben mérgeződött egy darabig, próbálkozott kijönni, de nem tudott. - Jaj, jaj - sóhajtozott -, nem bánám, ha akárki kivinne innen, még ha az ördög volna is! Alig szólt ki, ott termett az ördög. - Na - azt mondja -, hívtál, itt vagyok! - Vigyél ki ebből a gödörből! - kérlelte az asszony. Hamar a hátára vette az ördög a székely asszonyt, s kivitte. Azt mondja neki, mikor kiértek a gödörből: - Na, most szállj le a hátamról! - Nem szállok én! - Szállj le, asszony! - Nem szállok! Elkezdett az ördög vele futkosni egyik föld végéről a másikra. - Szállj le, asszony! De az asszony nem szállt le az ördög hátáról. Hogy, hogy nem, arra vetődött egy huszár. Azt mondja az ördög neki: - Hallod-e, te huszár! Szabadíts meg engem ettől az asszonytól, mert ha megszabadítasz, én gazdag emberré teszek, még királlyá is! A huszár odament, a kardját kihúzta. - Szállj le erről az ördög hátáról, te székely asszony! - Nem szállok én! - Ha le nem szállsz, akkor kardommal mindjárt kettéváglak! - Akkor se szállok! - Hát, ha nem szállsz le, akkor maradj ott! - Azért is leszállok! - replikázott. S leugrott az ördög hátáról a székely asszony. Na, az ördög bebújt egy híd alá, s mikor arrafele ment a huszár, azt mondja neki: - Ide figyelj, te huszár! Jót tettél velem, most én is jót teszek veled. Elmegyek a legközelebbi városba, s belebújok egy királyleányba. Hívnak oda mindenféle csodadoktorokat, hogy meggyógyítsák, de senki se tudja meggyógyítani. Te gyere oda, s csak annyit kiálts, hogy bújj ki onnan, ördög, s én abban a szent helyben kibújok. Onnan belebújok egy másik királyleányba, de abból nehogy engem kikergess, mert akkor beléd bújok. - Jól van - hagyta annyiban a huszár. Az ördög elburungozott, s belebújt a királyleányba. A huszár is

később odaért a városba, hát látja, hogy akárkivel találkozik, mindenki olyan bánatos. Kérdez

egy asszonyt: - Mondja, nénémasszony, miféle nagy baj van ebben a városban, hogy itt úgy búsul mindenki? - Hogyne búsulna, vitéz uram, úgy rázza a hideg, mindenféle rossz betegség a királykisasszonyt, belébújt az ördög. Hívtak már mindenféle doktorokat, de nem tudnak rajta segíteni. Odamegy a huszár a királyi palotához, s jelentkezik, hogy meggyógyítja a királykisasszonyt. Oda is engedik, megáll az ágy lábánál, s elkiáltja magát: - Bújj ki, ördög, a királykisasszonyból! Az ördög ki is bújt abban a szent percben, s elburungozott, egy másik királykisasszonyba bújt bele. A király mindjárt megjutalmazta a huszárt, feleségül adta hozzá a leányát. Egyszer csak híre ment, hogy milyen beteg a szomszéd országnak a királykisasszonya. Éppen olyan betegsége van, mint az ő feleségének. Odajárnak mindenféle csodadoktorok, s nem tudják meggyógyítani. Hívják a huszárt, hogy menjen el, hátha ő meg tudná gyógyítani. A huszárnak eszébe jutott, hogy neki nem szabad odamenni, de addig könyörögtek neki, hogy mégiscsak megpróbálta. Mikor odaért az ágy lábához, nagyot kiáltott: - Bújj ki, ördög, a királykisasszonyból! Az ördög ki is bújt, s egyenesen ment neki a huszárnak, hogy belebújjon. A huszár elkiáltotta magát: - Menj innen, te ördög, mert jön a székely menyecske! Az ördög úgy megijedt, hogy nemhogy a huszárra belement volna, de megfordult s elfutott, meg sem állott a pokolig. Az a királykisasszony is meggyógyult, s az ördög nem bújt bele többet senkibe se, mert híre volt s van azóta is, milyen furfangos a székely menyecske. Még ma is élnek, ha meg nem haltak.